

פרופסור דניאל פרידמן

מיצעד מיותר

עם זאת, אין לנו כל סיבה להכניס את דעהההחל
בסם ככתוב או כדו הפסוקי שאנחנו מצמצמים
על העולם.

יש לזכור כי על העולם העברי אתר דעת
הקהל שלו חשבה לנו במיוחד. עיבר כיום על
אנטיסלחפת, האיסה בין ערפת לרפנות סגנה,
והניער במדינת אלה איננו מלה משוכה יורה
לשירות צבאי או מניסאי מלחמה איצותהסברות
בתינה עדין בעויעו, שהקורה איריה מלחמת
וייטנאם, ועל גישתו של הניער האמריקאי לנשא
זה אין צורך להתריב את הדיבור.

אנו סבורי שפדניקוישראל היא בדיעה מיעדי
טריסטית, אולם השענה ברבר מיליוניום ישראלי
מהווה נדבך מרכזי בעסעיההעמולה שמנהלים
הערבים נגדנו, אין זה ברור כלל, מדוע אנו חייבים
לספק האויבינו נשק, נוסף להעמולה, והפעם
קיום השש, שהעמולה זו תזכה לאנשים קטניות,
המועז עלול להתקבל כראיה סבה, ששלטוננו
בירושלים מבוססת על כחה וכהפגנה של זנוול
והוסר התחשבות ברגשות הויעה יפדעיההחל
הישראלית והעולמית כאחד.

*

ניתר עוד נישא הויעאות, האסדות במילואי
יודתי, הלופת אינפלציה לא הפחית כמאסיה
לניסוח הויעאות המשייית, בתקופה כזו מינס בספר
רוב רבים להחית הויעאות אפילו לשיטה, שיש
היעלת בעידת, אך הופאת של מיליונים חסרת,
העומדת כפונד בחרט לא אנטרס הישראלי, בלחמת
על איכדו מיהלש של שיוזיההחשפת.

סבורה, יש הגורס, שזה בין בידוד ייסי
העצמאות, ושניההתירוח סבור שזו אטרקציה לי
משיכת תיורים, כך אירע, שהחלטה על מיצעד
צבאי נתקבלה בהסכמתו של שר החירות והרף
התנגדותו של שר הפנתון, כש, עצמי, הנוני פטיל
ספק בכך, אם אימנם מיצעד צבאי מהווה מיעד
משוכה לתירות עורמית, וייתר לשעה, כי הקעבת
מכיס דומה למטרה כמו סיפור הופיההרעה, היה
בה יותר תיעלת, הן לתירות והן להויעבי הארץ,
אך השאלה היא טאלה עקרונית, היינה האם
זה בגדר הפקדו של עחיל השמש בתפקידו בידוד
או קורקס לתירות, כידוע, משך השירות בעחיל
לחיליים בשירותהחובה היא ממושך ביותר; ואם
מצדפים לכך את שירות המילואים מהביר, כי
רובץ על אזרחים רבים נטלי אשר קשה למציא
עוגמתו בעולם, כאשר מדובר בהגנת המדינה –
הרי אין לנו ברירה אחרת, אולם הגה מסתבר,
כי ניתן לדרוש מן העצב להקציב אלפי מיוזשירות
לצורך ביורם של תירות, ולמטרה אשר דובר אין
לה עם בטחון המדינה, בזכות כזה של מיוזשירות,
בתקופה אשר בה דחו שלטניות הפנתון את
הדרישה לקיצור תשירות העצב, כהווה מישנת,
שקשה להשלים עמו.

*

אולם בכך לא דו, מיצעד צבאי מניסוי מרכזי
ליום הגה של ישראל, תרים מעט מאוד לתדמיתנו
בהויל, המעוררת בלאחרונה, איננו נכנה על אלה
הסבורים, כי על ישראל לוחת על אינטרס הויעו,
רק משום שהדבר ישא הן בעיני דעהההחל בעולם.

הסוקרת הרבה על ההחלטה במבר ערובת
המיצעד מיובההעמולה בירושלים נכנה על אינשים
אמונת, ומאשר ניסב בוראי לא יוכל לשמחה.
נותר כעה רק לנכות העקיד את הנוק,
מיצעד מיותר זה הוא כיום מכמה בחינות,
ראשית, יש בו עיוות דמותה של ירושלים, על
מקומה של ירושלים בתולדות עמנו אין צורך
להרחיב את הדבור, והעובדה בירושלים המאור
הדל הינה ברורה של מדינת ישראל, מהווה הגשמת
הזון דורות של עמנו, אלא שחזון זה מעולם יא
היה חזון צבאי, ירושלים, סמל הקומתנו, הינה
מקום קדוש, מרכז רוחני; ואולי נכנה לכך, שהיא
תהיה אף סמל לשלום, ירושלים איננה – ונקווה
כי לעולם לא תהיה – סמל ברזל דוגמת רימא של
וייטנאם, ואל לנו להפוך את ירושלים, ביוזמתנו,
למרכז לכניסההחכה או לאיוור של מיפגנים
צבאיים.

בעבר אירע, אמנם, לא אחת, כי אויבינו בהרו
להפוך את ירושלים לדורה של קרבות, וכפו ערינו
להילחם דווקא במקום זה, אך בתקופה של רגיעה
יהסית מהו האינטרס, שיש לנו בהפגנת כזה צבאי
דווקא בירושלים?

*

עיוות אחר נוגע להבנת הפקדו של עחיל,
איש איננו חולק על כך, שהמיצעד הוא חסר כל
ערך בטחוני, מוחך הוא לחשוב, כי מיצעד כזה
,מרתיע את האויב; ועובדה היא, כי של הבטחון
הצבאי בממשלה נגד ערובת המיעד, לשאיה מדוע
בכלל יש צורך בערובת מיצעד, קשה לקבל משוכה

30.4.1973 ידיעות אחרונות